

Ölümü Özletiyorlar Anne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Nisan 2019

“Ölümü özletiyorlar anne, yaşam boy verirken bedenimde.” (Alıntı)

Lanetini öğütmek bir adım uzağımdan sabit kılındığıma delalet o lahit, içiminde sarpa sarmış deyimler ve aşktan vazgeçiş iklimlerin...

Kundaklanan renklerin doğasında saklı ümit ve pervasız çehrelerde solan bulut gibi bir buğu; bir büyüt ve ufku seyrin.

Gölgeli bedenlerin gölge yüklü ruhları
İçimde devasa bir başşehir
İnkılâbı dünlerin
Zuhur eden beyit beyit
Aklın ırmağı her vazgeçiş.

Şimdi içime üflediği sihri; şanlı ölümü ve mezarın taşını oyduğum; iklimler seyrelirken aşkın idamı uyruğumda gölgeli bir sanrı ve daha ne olsun, demenin de meali adeta çatırdayan o iskele.

Hamaklarında yorgunluğun bir bardak aşka meylettığım; tuzruhuna bulaşmış ellerinde doğanın ve vebalin şimdinin öykündüğü yarın misali, demli acılar derlenirken Tanrının buyurduğu ve yosun yeşili gözlerine aşkın kıyımlar sunduğum sumağın yansıması derli toplu bir ölümün de arzuhali.

Kanatlarına meftunum yüreğin.

Karan istikametine aşk diye ektiğim aklın ihmali ve de ikmali dünlük geçişlerin yarına odaklı tezahürü bir batında doğan aşk ve misafiri.

G/öğün aralarında aşk ırmakları tapınan yüreğin her zaman aşımına rest çektiği o boykotla bir ziynet eşyasıymışçasına faturası kesilmiş ve kaybolmuş acıların mealini sunarken Allah katında.

İklimin ruhu doymuş ve dolgun.

Özlemin sirayet ettiği gökyüzü azgın ve de özgün kuşların gagaladığı en derin kanamalı yara.

K/anıp da derinden hep derinden.

Sandığımız kadar sanmadıklarımız da saklı iken sandukanın dibinde.

Reşit öğeler çocuk mizacın ikbaline sığınırken.

Sürüden ayrı düşen yüreğimi kaldırıyorum mezarına; ar bildiğimi unutup aşk bildiğimin peşine düşüp ve aştığım eşiklerde bedeller yüklü minvalin de örtüsünü çekerken üzerime...

Üşüdüğümü varsın kimse bilmesin.